Începutul contestat

Începutul contestat

Oare cine mai crede astăzi povestea Bibliei de la începutul cărţii Geneza? Oare cine mai crede astăzi că, nu numai pământul, ci tot universul nu are o vârstă de mai mult de vreo şase mii şi ceva de ani? Aceasta este opinia cea mai populară în zilele noastre. Şi cu aceasta atacă Biblia cei care se declară atei, urmărind să arate că această carte nu cuprinde decât o serie de mituri şi că este contrară realităţilor demonstrate ştiinţific. Dar, oare câţi din cei care afişează această opinie au cercetat ce spune de fapt Biblia? Probabil că foarte puţini. Cel mai corect este întâi să vedem exact ce spune această carte, dacă chiar spune ceva care să contravină realităţilor demonstrate ştiinţific, apoi să ne formăm o opinie.

Biblia începe cu declaraţia "la început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul". Şi aceasta nu spune nimic despre timp: nici cu cât timp în urmă a fost iniţiată această "creaţie", nici cât timp a durat. Până aici nimic care să poată fi demonstrat ca fiind fals. Şi Biblia nu dă detalii despre cum a avut loc această creaţie pentru că ea nu este o carte de ştiinţă şi nu urmăreşte să ne satisfacă acea curiozitate naturală pe care o avem cu toţii, ci marele ei subiect este relaţia omului cu Dumnezeul creator şi atotputernic.

"A creat cerurile şi pământul", de unde, în mod implicit, am înţelege că, în "ceruri" sunt cuprinse şi stelele. Adică, aceste câteva cuvinte, care nu spun nimic despre timp, admit foarte bine ca întregul univers să aibă vârsta de miliarde de ani, cum spun teoriile cosmologice şi, în aceste condiţii se poate ca să vedem stele care sunt la milioane de ani lumină distanţă (ceea ce ar fi imposibil dacă ar fi să fie vorba de un univers în vârstă de numai 6000 de ani). Îmi veţi spune: "Dar aici ai spus că înţelegem implicit! Şi aceasta nu pare atât de evident! Şi cum se împacă aceasta cu ceea ce scrie capitolul 1 din Geneza ceva mai departe, unde soarele şi luna sunt menţionate că au fost făcute abia în «ziua a patra»!" Totuşi mai este încă un text care spune explicit că stelele fuseseră deja create în momentul când a fost creat pământul, şi anume în Iov, capitolul 38: "Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, ştii? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sînt sprijinite temeliile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineţii izbucneau în cântări de bucurie, şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?" (Iov 38.4-7). Şi vom vedea ceva mai departe ce semnificaţie are istoria, şi ea atât de contestată, a celor "şase zile ale creaţiei".

Deci iată că nicidecum nu se pune problema ca pământul să fie primul care a fost creat, nici ca el să fie prezentat ca fiind centrul universului. În fond, ideea că pământul este centrul universului a fost avansată de Aristotel la multe secole după ce fusese scrisă cartea Geneza şi ea a fost preluată de "comunitatea ştiinţifică" din Europa dominată de Biserica Catolică, astfel încât procesul intentat lui Galileo nu a fost nicidecum pe temeiul a ceea ce spune Scriptura, ci pe baza unor interpretări greşite a unor observaţii, interpretări greşite care au dus la formarea convingeri în comunitatea ştiinţifică din acea vreme. Dacă totuşi, prin expresia "cerurile şi pământul", pământul pare cumva prezentat ca având cumva o poziţie privilegiată "în ceruri", aceasta se poate explica prin faptul că noi, oamenii, trăim pe pământ, şi, până în zilele noastre, la vreo patru milenii de când a fost scrisă cartea Geneza, după ce am făcut câţiva paşi pe lună şi am trimis nave spaţiale pe câteva planete, nu pare că am putea trăi normal altundeva decât pe pământ, iar, această carte fiind scrisă pentru oameni, este normal ca pământul, care este mediul lor de viaţă, să fie prezentat ca având o importanţă deosebită.

Apoi, în lumina a ceea ce am văzut până acum, următorul verset ne lasă uimiţi: "Şi pământul era pustiu şi gol..." Dacă era să fie pustiu şi gol, ceea ce creează un sentiment dezolant, cum era posibil atunci ca "toţi fiii lui Dumnezeu" să scoată "strigăte de veselie"? (În contextul cărţii Iov se înţelege clar că acei "fii ai lui Dumnezeu" erau îngeri – iată încă nişte fiinţe care fuseseră create înainte de a fi fost creat pământul, despre a căror creare nu ni se spune nimic). Şi, apoi, dacă avem a face cu un Dumnezeu înţelept şi plin de bunătate şi dragoste, "nu un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii" (2 Corinteni 14.33), pământul pustiu şi gol nu este ceva care să se potrivească cu aceste caracteristici. Şi încă ceva: se spune numai despre pământ că era pustiu şi gol, şi nu şi despre "ceruri". Deci, s-ar părea că pe pământ s-a petrecut ceva contrar voiei lui Dumnezeu. Mai este încă un loc în Scriptură unde întâlnim expresia "pustiu şi gol", şi anume în cartea Ieremia, la capitolul 4, în versetul 23. Iar în contextul din Ieremia nu este descrisă starea pământului în momentul din versetul 2 din Geneza, ci starea în care a ajuns ţara promisă poporului Israel în urma răzvrătirii poporului împotriva lui Dumnezeu: "Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaşte; sunt nişte copii fără minte şi lipsiţi de pricepere; sunt meşteri să facă răul, dar nu ştiu să facă binele. Mă uit la pământ, şi iată că este pustiu şi gol; mă uit la ceruri, şi lumina lor a pierit" (Ier. 4.22-23). Dacă în Ieremia starea aceasta de "pustiu şi gol" apare în mod clar că este urmarea judecăţii lui Dumnezeu asupra păcatului poporului, ne putem imagina că şi pământul a ajuns în starea din versetul 2 din Geneza în urma judecăţii. Cartea Geneza nu ne spune exact ce s-a întâmplat, dar, cercetând Scriptura, în capitolul 14 din Isaia găsim ceva care ne sugerează o cauză posibilă: "Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul naţiunilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt»" (Isa. 14.12-14). De aici s-ar părea că pământul a avut de suferit în urma revoltei lui Satan, care, dacă atunci când a fost creat pământul a fost alături de ceilalţi "fii ai lui Dumnezeu" scoţând "strigăte de veselie", mai apoi s-a revoltat şi a fost aruncat pe pământ, iar pământul a ajuns în acea stare de pustiu şi gol nu pentru că Dumnezeu l-a creat aşa, ci din cauza lui Satan. Şi putem afirma aceasta şi având în vedere felul în care este prezentat Satan ca având o relaţie specială cu pământul: în cartea Iov el apare cutreierând pământul, apoi, în evangheliile după Matei şi Luca, Satan i-a promis lui Isus să-I dea “toate împărăţiile lumii” dacă i se va închina lui, şi, în fine, în evanghelia după Ioan, Domnul Isus foloseşte denumirea "stăpânitorul lumii acesteia" referindu-se la Satan. Încă un text care sugerează că starea pământului din versetul 2 nu este ceea ce a dorit Dumnezeu se găseşte în Isaia, la capitolul 45: "aşa vorbeşte Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut şi l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit" (Isa. 45.18).

Deci, potrivit cu ceea ce spune Scriptura, Dumnezeu nu a creat cerurile sau pământul într-o stare de haos, ca apoi să pună ordine, ci haosul apare doar în urma revoltei împotriva lui Dumnezeu, prin care au fost făcute toate (v. Ioan 1.1-3) şi prin care "se ţin" toate lucrurile (v. Coloseni1.17). Încă ceva care ne spune că starea rea a mediului rezultă în urma revoltei împotriva Creatorului găsim în capitolul 3 din Geneza, când, în urma neascultării lui Adam, Dumnezeu rosteşte sentinţa: "blestemat este acum pământul din cauza ta" (Geneza 3.17). Şi despre acest blestem vorbeşte şi apostolul Pavel în epistola către Romani: "creaţia a fost supusă deşertăciunii" şi "suspină şi suferă" (v. Romani 8.20-22).

Între creaţia iniţială, despre care ne spune ceva versetul 1 din Geneza 1, şi versetul 2 din acelaşi capitol există un interval de timp despre care nu se menţionează nimic. Şi abia după versetul 2 urmează mult discutatele "şase zile ale creaţiei", ele nereprezentând de fapt creaţia iniţială, ci doar o amenajare a pământului pentru ca pe el să poată trăi omul.

Acum, odată ce am ajuns la cele şase zile, ne putem pune întrebarea de ce anume şase zile? De ce nu şase milioane de ani? Sau de ce nu şase secunde, sau doar o milisecundă? Dacă avem a face cu un Dumnezeu atotputernic, nu ar fi putut El aranja totul bine în chiar mai puţin de o nanosecundă? Sigur că da, dar explicaţia pentru acest număr de şase zile constă în faptul că aceste zile au o semnificaţie profetică şi spirituală. Aceste zile reprezintă simbolic, pe de-o parte, modul de a lucra al lui Dumnezeu cu omul, iar, pe de altă parte, planul de principiu al lui Dumnezeu pentru istoria omenirii.

Întâi, ce să însemne de fapt cele "şase zile"? Să fie ceea ce se înţelege azi prin zile? Unii susţin că ar fi vorba de şase "ere", perioade mari de timp. Dar, pentru fiecare zi se spune că "a fost o seară şi o dimineaţă". Dacă zicem că, în acest context, "zile" ar însemna perioade mari – posibil de milioane sau zeci de milioane de ani, perioade ale căror durate cei care susţin această teorie nu le pot spune -, atunci ce să înţelegem că înseamnă "seară" şi "dimineaţă"? Şi, dacă şi aceşti termeni atât de uzuali capătă nişte interpretări cu totul aparte, atunci unde am mai putea ajunge cu fel de fel de interpretări? Rămânând la principiul, exprimat de cineva în secolul al XIX-lea, că, dacă interpretarea cea mai directă a unui text din Biblie are un sens care nu indică ceva logic imposibil, atunci acea interpretare este cea corectă şi nu trebuie căutată o interpretare mai sofisticată, ajungem la concluzia că este vorba de şase zile pământeşti normale, asemenea celor de acum, din vreme ce este vorba despre pământ şi nu de altceva.

Am văzut că pământul ajunsese în starea dezolantă de "pustiu şi gol", cel mai probabil în urma unei judecăţi. Dar, Dumnezeu nu era să-l lase aşa. Şi "duhul lui Dumnezeu se mişca deasupra apelor". Această imagine este ca o metaforă care prezintă starea omului păcătos, căzut, care este în întuneric. Dar Dumnzeu nu vrea să-l lase pe om aşa, şi Dului Lui lucrează în om.

În prima zi se face lumină, aceasta fiind o imagine a momentului în care omul păcătos ajunge să fie luminat de Dumnezeu cu privire la starea în care se află el, pentru că mulţi oameni nu simt cât de grav este faptul că sunt departe de Dumnezeu. Primul efect al luminii este că face să fie cunoscută pustietatea: omul realizează că este un păcătos pierdut şi înţelege ce este bine şi ce este rău. Se face acea despărţire între întuneric şi lumină. Şi această despărţire, sau discriminare este ceva bun în ochii lui Dumnezeu. Despărţirea este un principiu la Dumnezeu, spre deosebire de ceea ce este caracteristic epocii actuale, când există tendinţa de a trata lucrurile în mod lax, de a spune că oricum este bine şi a nu susţine principii morale mai stricte, care ar condamna anumite fapte şi stiluri de viaţă.

Apoi, în cea de-a doua zi este încă o despărţire între "apele de deasupra" şi "apele de dedesubt". Ce s fie "apele de deasupra" şi "apele de dedesubt"? Practic am înţelege că "apele de deasupra" ar fi norii, iar cele de dedesubt ar fi oceanul. Şi aşa s-a stabilit un circuit al apei. Dacă suntem atenţi putem însă remarca faptul că, la sfârşitul zilei a doua, Dumnezeu nu mai pronunţă aprecierea că era ceva bun, spre deosebire de toate celelalte zile. Acest circuit al apei este totuşi necesar şi el reprezintă starea omului care a crezul Cuvântul lui Dumnezeu şi ar vrea să facă ceea ce este bun potrivit Cuvântului, dar se luptă cu porniri contrarii ale firii lui păcătoase. Această luptă este descrisă în capitolul 7 din epistola către romani: "Ştim, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sînt pământesc, vândut rob păcatului. Pentru că nu ştiu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Şi atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine. Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voinţa să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Pentru că binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Şi dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, şi mă ţine rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (Romani 7.14-24). Este limpede că această situaţie nu poate fi numită bună. Dar, mulţumită lui Dumnezeu, lucrurile nu rămân aici.

În următoarea zi, la cuvântul lui Dumnezeu, apare "uscatul", adică terenul stabil, în opoziţie cu apele care se agită, şi acest prim lucru este apreciat de Dumenzeu ca fiind bun, ceea ce corespunde cu încheierea capitolului 7 din Epistola către romani: "Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului" (7.25). Dumnezeu îl scoate pe om din această stare şi îl aduce pe teren sigur.

Şi lucrurile nu se opresc aici, ci, în aceeaşi zi, Dumnezeu a mai spus: "Să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sămânţă, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor şi cari să aibă în ei sămânţa lor pe pământ". Aceasta este o imagine a faptelor bune, a roadelor pentru Dumnezeu, inspirate de Dumnezeu, pe care le face omul păcătos după ce a fost mântuit prin credinţă şi apoi eliberat de conflictul din Romani 7.

Sub aspect profetic ziua a treia corespunde alegerii poporului Israel ca să fie un popor deosebit, separat de celelalte naţiuni, care deseori, în Scriptură, sunt comparate cu marea. Acel popor a fost pus deoparte cu scopul de a da roade, dar, vai! până în prezent, roadele nu au fost pe măsura chemării şi îngrijirilor pe care le-a acordat Dumnezeu!

Apoi, în ziua a patra, urmează aspectul care-i încurcă pe mulţi: abia atunci sunt menţionate soarele şi luna. Dar, dacă nu ar fi existat soarele, atunci cum ar fi putut să fie "o seară şi o dimineaţă" pe pământ până atunci? Soarele trebuie să fi existat de mai înainte, după cum am văzut clar că şi stelele existau de mai înainte. Dar, în această zi a patra, Cuvântul a fost "să fie nişte luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii", ceea ce arată propriu-zis destinaţia soarelui şi a lunii şi stelelor, care existau deja, şi anume aceea de a indica anotimpurile şi anii. Sub aspect spiritual soarele îl reprezintă pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, venit pe pământ, care a putut spune "cât sunt în lume lumina lumii" (Ioan 9.5). Iar luna, cea care nu este ea însăşi o sursă de lumină, ci doar, în timpul nopţii, când soarele nu este pe cer, reflectă lumina soarelui, reprezintă biserica lui Hristos, care este prezentă pe pământ când El, Domnul Isus, nu mai este pe pământ. Ea prezintă lumii câteva reflexe palide din lumina Lui, care a strălucit deplin cât timp El a fost în lume.

În ziua a cincea sunt făcute vieţuitoarele mării. Marea fiind simbol al mulţimii de naţiuni, aceste vieţuitoare din mare reprezintă pe cei care sunt mântuiţi din mulţimea de naţiuni trecând prin "necazul cel mare" (v. Apocalipsa 7.9-17).

După care, în ziua a şasea este vorba despre vieţuitoare pe pământ, şi, în final de om. Omul făcut în ziua a şasea, "după chipul şi asemănarea noastră", care trebuia să stăpânească peste orice vieţuitoare de pe pământ şi din mare, Îl reprezintă pe Isus venit a doua oară pentru a-şi instaura împărăţia, căruia întregul pământ Îi va fi supus. Această zi a şasea este o imagine a împărăţiei de o mie de ani. Dar Apocalipsa spune

că şi această împărăţie se va încheia cu revolta naţiunilor conduse de Satan împotriva Domnului Isus, împăratul pus de Dumnezeu.

Despre ziua a şaptea se spune simplu Despre ziua a şaptea se spune simplu “Şi, în ziua aşaptea, Dumnezeu Şi-a terminat lucrarea pe care o făcuse; şi, în ziua a şaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Şi Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o” (Geneza 2.1-2). Totul era încheiat şi nu mai era nimic de făcut. Această zi a şaptea simbolizează starea eternă, când nu va mai fi nimic care să nu fie în perfect acord cu caracterul lui Dumnezeu, când Dumnezei va fi totul în toţi (v. 1 Corinteni 15.28). Atunci îşi va găsi împlinirea promisiunea legată de a cea “odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4.9).

Scriind aceste rânduri nu am pretenţia de a fi original sau de a fi făcut nişte descoperiri deosebite, ci doar dorinţa de a readuce în atenţie ceea ce alţii au descoperit cu mult timp înainte, cum a făcut Isaac când a săpat din nou fântânile pe care le săpase tatăl său, Avraam, pe care filistenii le astupaseră, şi le-a dat acelaşi nume pe care îl avuseseră mai înainte. Fie ca aceia care au convingerea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu să aibă şi încrederea că ea nu spune lucruri pe care adevărata ştiinţă să le poată demonstra că sunt false, ci că numai interpretările oamenilor pot fi greşite, şi, mai ales, ei să treacă dincolo de aspectele neelucidate cu privire la creaţie şi să caute în primul rând să-L înţeleagă pe Creator şi Mântuitor.

clickbible.org